

skal som sagt ikke komme nærmere ind derpaa.

Man har fra forskellige Sider talt om Kommissioner og krævet Kommissioner. Jeg kan ikke deltage i dette Krav. Det forekommer mig, at vi ere ved at faa, skulle vi sige: for meget af det gode — det er maaske et Gode —, det synes mig, at Befolkningen kunde være noget fristet til at ræsonnere som saa, at naar vi faa Kommissioner til at forberede alle mulige Forslag, kunde vi da i det mindste undvære Ministeriet eller Lovgivningsmagten, eller begge Dele.

Jeg vil meget anbefale det foreliggende Forslag til hurtig og velvillig Fremme og Behandling. Jeg er tilbøjelig til at mene, at Ministeriet maa være interesseret i ret snart at faa det op i Landstinget for derigennem at vise, at Ministeriet er i Stand til i vor Lovgivning at gennemføre virkelig nye, demokratiske Principper, som ikke bære Spor eller Præg af Fortidens Overenskomster og Forlig, og hertil vil jeg meget gerne medvirke og støtte Ministeriet.

Navnlig vil jeg meget ønske, at det maa lykkes Regeringen at gennemføre det københavnske Skattelovforslag med lige saa stor Bevægelsesfrihed, som det foreliggende Lovforslag indeholder for Kommunernes Vedkommende. I den Skikkelse, hvori det københavnske Skattelovforslag er vedtaget her, og i den Skikkelse, hvori dette Lovforslag er forelagt, ere de vist omtrent ens, hvad Bevægelsesfrihed angaar. Jeg vil, som sagt, ønske, at det maa lykkes at fastholde den samme Bevægelsesfrihed i den københavnske Skattelov, for at det virkelig kan blive muligt i Fremtiden for Københavns Kommunalbestyrelse at faa de fornødne Penge, for at det kan blive muligt at foretage en demokratisk Skatteligning i København, og endelig, for at København maa høre op med at være et Skattely for Rigmændene. Heri tror jeg, at hele Landet, baade Land og By, er i overordentlig høj Grad interesseret.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende Forslag til hurtig og velvillig Behandling.

Rasmus Hansen: Det forekommer mig, at den højtærede Minister kan være

fuldt ud tilfreds med den Modtagelse, det foreliggende Forslag har faaet her i Tinget. Ogsaa jeg kan i det store og hele tiltræde og anbefale det, men der er dog adskillige Bemærkninger, jeg kunde have Lyst til at gøre.

Først vil jeg sige, at da vi her paa Rigsdagen i Samlingen 1902—03 vedtog de nugældende Skattelove, var det slet ikke Forudsætningen eller Meningen, at man vilde gribe ind i den kommunale Beskatning. Nej, det, der var Hovedhensynet den Gang, var at faa Love angaaende Skatten til Staten. Og med Hensyn til denne fik vi jo ikke alene en ny Grundskat, nemlig Ejendomsskylden, men ogsaa en personlig Skat, en Skat paa Indtægt og Formue, og da det under Hensyn til denne personlige Skats Paaligning blev nødvendigt, at hver enkelt Skatteyder over hele Landet blev ansat til en vis Indtægt og en vis Formue, fulgte det deraf ganske af sig selv, at Ansættelsen til Statsskat ogsaa maatte komme til at danne Grundlaget eller Udgangspunktet for den personlige Kommuneskat, og som Følge af dette selvfølgelig blev det fuldstændig nødvendigt at gaa til at forandre Reglerne for den kommunale Beskatning. Jeg tror, jeg har Ret, naar jeg siger, at da vi i sin Tid her paa Rigsdagen vedtog Reglerne for den kommunale Beskatning, var det ikke fra vor, altsaa Rigsdagens, Side Meningen, at man vilde lægge Ligningsmyndighederne Sten i Vejen for deres Bevægelsesfrihed med Hensyn til at kunne lægge en god og forsvarlig Ligning, og det var heller ikke Meningen, at man vilde drage Grænserne saa snævre, at Ligningsmyndighederne derved fik for lidt Albuenum.

Naar det alligevel viste sig, at den kommunale Skattelov, særlig i de første Aaringer efter dens Ikrafttræden, ikke virkede tilfredsstillende, men mange Steder vakte megen Misfornøjelse, navnlig blandt de smaa Skatteydere, tror jeg dog ikke, at det er rigtigt at lægge hele Skylden derfor over paa Loven. Jeg har nemlig gjort den Erfaring, at i mange Kommuner var Aarsagen til Misfornøjelsen den, at Ligningsmyndigheden ikke rigtig var klar over og ikke rigtig forstod at benytte de i Loven indeholdte Regler om Tillægs- og Fradragsprocenterne. Mange Steder